

UNIAREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an 180 Lei
Pe jumătate 90 Lei
En America pe an 2 dolari.

Iese odată la săptămână

Adresa: „UNIAREA POPORULUI“, Blaj, Jud. Târnava-mică
Director: ALEXANDRU LUPEANU-MELIN

ANUNȚURI ȘI RECLAME

se primesc la Administrație și se plătesc: un șir mărunț odată 5 Lei
a doua și a treia oră 4 Lei.

Care trebuie să fie țaria noastră?

— Cum e viața oamenilor — Iad viu. — Ură, patimi, minciuni, în toate părțile. — Țaria noastră trebuie să fie legea Domnului.

Când cetim mai cu băgare de seamă feluritele gazete, dela noi și din alte țări, ne cuprinde scârba. Și ne întrebăm cu toată dreptatea: *asta e oare viața oamenilor?* O scitoseală, un forfot, o îmbulzeală, ca în iad.

Ziarele americane tremură după știri despre sporturi: trânteli, aruncări de minge și alte istetimi. Americanii au bani. Ce le mai pasă de năcazurile oamenilor săraci.

Gazetele din Anglia, Franța, Italia, Germania și alte țări „civilizate” din Europa noastră, sunt pline de știri rele. Răni lăsate de războiu. — Abia se vindecă unele când se și ivesc altele. Mai ales vechea ură și pizmă între popoare. Pe față se vorbește de pace și desarmare. Pe ascuns, se fac tot pregătiri de războiu, poveri militare până la strivire.

Chiar și la noi, în România cea binecuvântată cu toate darurile, ce vedem? Tot valuri tulburi de noroiu și spumă murdară, ca la o revărsare de ape. — Patimile clocotesc de sus până jos și de jos până sus; dela un capăt al țării până la altul.

Economicește am putea trăi toți cetățenii ca în sinul lui Avram, de am fi de două-ori atâția, câți suntem. Cereale avem. Vite avem. Păduri avem. Ape avem. Petrol avem. Sare avem. Căr-bune, fier și alte metale avem. Ce ne lipsește?

— Înțelegerea să le știm folosi.

Din Carpații noștri am putea face o Elveție, o Danemarcă, Ce ne lipsește? — Priceperea.

Sovata, Mehadia, Călimănești, Te- kirghiol și alte băi din țara noastră ar putea fi cercetate de Englezi, de Ame- ricani și de toți bogătanii pământului. Ce le lipsește de nu-s cercetate?

— Conducerea luminată, ordinea, curățenia, omenia. . .

În privința fabricilor, meseriilor, ne- goțului, am putea fi ca niște furnici și albine.

De ce nu suntem? Ne împiedecă oare Jidani, cum cred o seamă de studenți?

Aș! Ne împiedecă oamenii noștri! Lipsa de bani a strivit toate întreprin- derile!

Și de unde vine lipsa de bani, căci aur și argint am avut și am mai avea în țară?

— Din nepriceperea celor chemați, — precum am arătat mai de multeori chiar și în gazeta aceasta!

Pentru armată se prevăd vr'o 8 mi- liarde de lei, în bugetul pe 1928, al țării noastre. Ce se fac cu ei? Se dau oare la negustori jidani? Câți se ajung pentru susținerea trupei? Bani sunt mulți, aproape de două-ori cât bugetul tuturor școalelor, învățătorilor și profe- sorilor — dar ades îți vine să nici nu privești la soldații noștri peteciți și desmățați, mai ales când îi zărești în ceva căruțe militare, snopind la cele mărtoage înhămate cu niște frânghiil! Decât mulți și flenduroși, mai bine să avem astăzi puțini, dar bine disciplinați bine îngrijiți.

În privința școlară unde s'au po- menit atâtea zăpăceli și nemulțămiri, ca acum? Învățământul se încarcă cu ma- terii nefolositoare. Bacalaureatul e o pacoste. S'a stricat rostul școalelor confesionale.

În privința bisericească lucrăm toc- mai de-a'ntoarsele. Ne sfătoșim cu „legea strămoșească” — ortodoxă — uitând că adevărata noastră lege stră- moșească este cea unită cu Roma, căci de aceea ne zicem Români, aduși de taica Traian, pe plaiurile aceste. Nici nu ne-am desbinat noi vr'odată de maica Roma cea bătrână, numai călugării greci, sârbi și bulgari au zăpăcit mințile bie- ților Români neînțelegători de pe vre- muri. Frații noștri ortodocși de astăzi nu vreau să înțeleagă acest adevăr lim- pede ca lumina soarelui, ci în loc să se întoarcă smeriți cătră adevăratul no- stru cap bisericesc, care e Papa dela Roma, mai bucuros bat câmpii să se unească cu toți protestanții, cari nu re- cunosc nici crucea, nici sfintele taine, nici icoanele în biserici. . .

Unde doriți zăpăceală mai grozavă?

*

Omul rămâne scârbit de năsdăvănii de aceste, cari toate sunt puse la cale de Satana. Numai el și duhurile lui în- tunecă mintea oamenilor și le umple inimile cu ură, minciuni, pricini și des- binări, ca din senin, în mod neexplicat și neînțeles.

Asta nu e viață, ci putrejunie. Min- țile luminate, bărbați aleși și femei alese, din toate timpurile, s'au ferit de așa viață, ca de ciură. S'au retras în pustietăți, cu ani de zile, să nu mai vadă ticăloșiile omenești. Mai bucuros s'au împrietinit cu paserile cerului și fiarele codrilor decât cu fătarnici, min- cinoși, ucigași și desfrânați.

În zilele noastre mai anevoe ne putem retrage în peșteri și codri, ca schimnicii. Dar omul poate trăi retras, dacă vrea. Nu are decât să se ferească de sgomotul lumii, ca melcul în căsuța sa. În loc să injure — zică un „Doamne- ajută!” În loc să se îmbete cu spirtoase, va bca numai apă rece, că va fi mai sănătos. În loc să se infunde în crîșme păcatoase, la cărți și scandaluri, poate ceti acasă o carte creștinească, o gazetă bună, că sunt mai puțin costisitoare și îndeosebi cartea-i rămâne ca o sfătui- toare credincioasă pentru toată viața. În loc să flecărească verzi și uscate cu toți guralivii — poate rosti, în că- măruța sa, o rugăciune fierbinte. Copiii, în loc să tresară tot după dracovenii de sporturi, mai bine să taie lemne, ori să lucre în grădină și la câmp, — că va fi lucrarea lor mai cu folos.

Și iată, lumea e ocolită.

După lucruri de aceste, să nu vă prindă mirarea, dacă în paginile acestei foi populare, veți ceti mai des despre viețile sfinților. Oameni au fost și ei, dar prin oțelirea voinței spre bine, prin țăria credinței și evlavie, prin fapte bune și rugăciuni, s'au știut smulge din noroiul lumii păcatoase.

Să nu credeți, că oameni sfinți sau aproape sfinți au trăit numai în timpu- rile vechi. În sinul bisericii catolice, mai ales se găsec de aceștia chiar și în zilele noastre. Un *Don Bosco* († 1888), o *Gema Galgani* († 1903), o *Teresa Pruncului Isus* († 1897) s'au săvârșit abia de 20—40 de ani. Teresa Neumann trăiește în zilele noastre.

Țaria noastră trebuie să fie legea Domnului: legea credinței în puterea și înțelepciunea dumnezească, legea ade- vărului și dreptății, iar mai presus de

toate, legea iubirii lui Dumnezeu și a deaproapelui. Tocmelile și legile ome-nești sunt trecătoare și schimbătoare. Azi se fac într'un fel, mâine se fac în alt fel. Numai legea Domnului rămâne neschimbată în veac.

Gavril Todica.

Sărbătoarea unirei

Ziua de 24 Ianuarie este sărbătoarea unirei. Atunci s'au împlinit 69 de ani, de când s'a unit Moldova cu Muntenia și s'a pus baza României de astăzi. Cel dintâiu domnitor al principatelor unite a fost Cuza Vodă, unul dintre cei mai de seamă domni ai noștri.

Sărbătoarea unirei s'a sărbătorit cu multă însuflețire pe întreg teritoriul României, pentru că nu este român bun, care să nu înțeleagă rostul acestei mari sărbători.

La noi la Blaj s'a slujit o sfântă liturgie la catedrală de către vicarul mitropoliei Dr. Ambroziu Chețan, ajutat de directorii și profesorii tuturor școlilor. A cântat, cu multă măiestrie, corul teologilor. Au luat parte la această liturgie toate autoritățile din orașul nostru și elevii școlilor, sub conducerea profesorilor.

După liturgie fiecare școală a ținut câte o serbare școlară, la care cuvântarea a rostit-o câte un profesor, iar elevii au cântat cântece naționale și au declamat poezii.

Pe casele orașului au fâlfâit steaguri naționale, iar la oficii nu s'a lucrat și prăvăliile au rămas închise.

Răscoala unor întemnițați. Peste 100 de robi din temnița orașului Alahabad (India) s'au răscolat împotriva direcțiunii temnițelor. După ce i-au bătut și legat fidileș pe pârcașabi, au tăiat nasurile directorilor închisorii. Ceilalți pârcașabi, cari nu erau în slujbă tocmai atunci, au încercat să-i liniștească pe întemnițați, dar nu i-au putut. Atunci au tras în ei cu armele și au rănit pe 16 dintr'înșii.

Grăunțe sufletești

Să nu ne fie rușine, a ne spovedi păcatele

La toată întâmplarea nu este lucru plăcut a-ți mărturisi păcatele. Oricum ar fi, omul totdeauna are ceva de ascuns, dacă nu fapte, cel puțin gânduri și poște ascunse și rușinoase, așa că nu e mirare că creștinul bun cam roșește sub patrafir. Să ne aducem aminte însă încă odată de rugăciunea de după ectenia morților, care zice: »Că nu este om, care să fie viu și să nu păcătuească, numai tu singur ești fără de păcat, dreptatea ta este dreptate în veac și cuvântul tău adevăr«, și nu ne va fi rușine a ne mărturisi păcatele.

Sunt în schimb oameni, cari nu se sfiesc a-și spune păcatele sub patrafir, și încă cu așa cuvinte murdare și fără de rușine, încât dacă nu roșesc ei, roșește în schimb preotul.

Creștinul adevărat se va feri și de una și de cealaltă. Din multele pilde pe cari le aduc aici creștinul adevărat va putea învăța multe lucruri bune și va urma calea mijlocie, nici sfîindu-se nici obrăznicindu-se la mărturisirea păcatelor sale:

Un elev de al marelui filosof Socrate intra tocmai într'o casă cu renume rău, când din întâmplare trecuse pe acolo marele său învățător. De rușine el s'a ascuns în casă ca să nu-l afle marele său dascăl, dar Socrate a intrat în casă și a strigat cât a putut: »Fiule, vino afară. Că a ești din casa aceasta nu e rușine, pe când a intra în ea este rușinea rușinilor«. —

Tot așa i-s'ar putea striga și păcătosului, căruia îi este rușine a se spovedi. I-s'ar putea zice: »Rușine e, să faci păcatul, dar a te desface de el, a-l spovedi, a-l mărturisi înaintea preotului, nu este nici o rușine«.

La sf. Francisc de Sales, episcopul orașului Genf, veni odată un domn bine îmbrăcat, ca să se intereseze, când s'ar putea spovedi. Domnul se purta cât se poate de fricos și era grozav de rușinat. »Ce a-ți crede despre mine, Preasfințite, dacă V'ași mărturisi toate păcatele mele cele rușinoase?«, întrebă în sfârșit domnul cel bine îmbrăcat. »Te-ași ținea drept un sfânt — răspuse sf. Părinte — pentru că numai sfinții și-au mărturisit fără nici o sfială păcatele«. Domnul, la auzul acestui răspuns neașteptat, începu a prinde curaj, și făcu numai decât a mărturisi minunată a păcatelor sale.

Sf. Bernardin povestește despre un preot cucernic, că, trecând odată prin biserică, tocmai când spovedeau mai mulți preoți o mulțime mare de credincioși, ar fi văzut pe diavolul, amestecându-se și el printre mulțimea credincioșilor. Preotul îl întrebă: »Ce cauți aici?« Diavolul răspuse: »Dau înapoi ceea ce am furat«. — »Ce-i asta, și ce vrei să zici cu aceasta?« îl întrebă din nou preotul. »Dau înapoi rușinea« — răspuse diavolul. — »Când au făcut păcatele pe cari le mărturisesc astăzi credincioșii aceștia, eu le furasem rușinea, pentru că să-i încurc tot mai mult în păcate; iară acum, când au venit la mărturisire, le-o dau înapoi, pentru că să le fie rușine a-și mărturisi păcatele«. — Acelaș lucru ni-l spune și sf. Ioan Gurădeaur: »Diavolul face tocmai contrarul dela ceea ce face Dumnezeu, pentru că Dumnezeu ne-a dat simțul rușinei pe care-l simțim îndată ce am făcut vreun păcat, în scaunul mărturisirii însă vrea să ne dea încredere în noi înșine. Pe când diavolul ne dă încrederea în clipita păcătuirii, iar la spovedanie ne umple cu simțul rușinei«.

Oricare preot cuminte numai bucura

Foia „UNIRII POPORULUI“.

Cerșitor

E gol și stă la colț de stradă,
Și-i tremură toți dinți'n gură,
Dar Domnul ști luata astăzi,
În gura lui vre-o bucatură.

Un vânt sălbatec visculește
Și neaua rece-i bate'n față,
E seară și, Doamne, nimica
N'a căpătat de azi dimineată.

Cu gândul unde o să doarmă,
Să scoală și încet pornește,
Și cu o cruce ca creștinul,
Nădejdea bietul și-o'ntărește.

Și pleacă așa încet pe cale,
Dar nici el nu știe că unde
Când vâlul nopții ce să lasă,
De lumea rece îl ascunde.

Sub un zaplaz s'a pus sărmanul
Și-acol pe veci bietul adoarme,
— Mulți ai lăsat pe lumea asta,
Dar unde-s milostivii Doamne?

Petelca.

Iuliu Domșa, inv.

Sfântul Ioan milostivul

— Ianuar 23. —

Mântuitorul ne îndeamnă: »Iubește pe de-aproapele tău, ca pe tine însuși«, (Mateiu, XXII, 39). »Toate ce vreți să vă faceți vouă oamenii, faceți și voi lor asemenea«. (Mat. VII, 11). Iar sf. apostol Pavel zice către Timoteiu: »Celor bogăți în veacul de acum poruncește-le să nu se înalțe cu mintea, nici să nu se încrează în avuția cea nestătătoare, ci în Dumnezeu cel viu, carele ne dă nouă toate de prisosit spre desfătare;

»să facă bine, să se îmbogățească în fapte bune, să fie lesne dătători, împărțășitori;

»agonisindu-și lor temelie bună în viitor ca să primească viața de veci«.

Dar milostenia creștină nu stă numai în a da de pomană, ci și în iubirea launtrică față de cei săraci. Sfântul Francisc de Sales ne spune: »Iubește pe cei săraci. Iubind pe cei săraci, să-ți afli plăcere de a fi cu ei, de a-i primi în casa ta, de a-i cerceta în coliba lor, de a vorbi cu ei, de a-i lăsa să se apropie de tine în biserică, pe drum și în alte locuri. Săracă să fie limba ta în convenirea cu ei, adecă așa să le grăești, ca și cum a-i fi de-o potrivă cu ei. Numai mâna să-ți fie bogată, împărțășindu-i cu ceea ce ți-a dat Dumnezeu din prisos« (Filotea, III, 15).

În toate aceste un minunat exemplu viu

a fost S. Ioan milostivul, cu inima și mâna îndreptată spre săraci.

S'a născut în orașul Amatunt de pe insula Cipru. Părinții lui erau foarte bogăți. S'a căsătorit de tânăr, dar femeea și pruncii i-au murit încurând. Rămânând văduv, și-a vândut toată averea iar banii i-a împărțit între săraci, ceea ce l-a făcut vestit în toate părțile răsăritului. Așa s'a întâmplat, că fiind iubit de toți, în anul 608 credincioșii din Alexandria l-au ales patriarh, într'un cuget și o simțire. Averea pământească o socotia ca lăsată de Dumnezeu în chivernisirea oamenilor, având să ceartă seamă dela ei despre felul cum au chivernisit-o. De aceea, sf. Ioan era cruțător în adunarea venitului, dar foarte darnic în împărțirea lui. Și anume, îl împărția între săraci, pe cari îi numia stăpânii săi și în cari vedea pe Hristos. Astfel, el dădea îndărăpt bunurile aceleia, dela care le-a primit spre chivernisire. Ajungând în Alexandria și ocupându-și scaunul de patriarh, a scris săracii orașului și i-a ospătat, s'a îngrijit de hrana lor, deși numărul lor trecea de 7500. Prin fapta asta a rămas o veste și poveste sfințirea lui de patriarh. Episcopia Alexandriei era bogată, dar venitul ei cheltuindu-se pentru atâta săraci, de multeori însuș sf. Ioan era strâmtorat și avisat la ajutorul altora, care iarăș ajungea în mâna săracilor.

A mai ordonat două lucruri în folosul săracilor. Întâiu, ca negustorii să măsoare cu

se poate, când îi mărturisește cineva vre-un păcat mare.

Pilda sfântului Francisc de Sales cred că a fost destul de grăitoare. Și să mă credeți, dragi cetitori, că nu este pentru un preot bun o mai mare bucurie, decât când vede că un credincios se scapă, în scaunul mărturisirii, de vreun păcat mare. Asemenea este preotul bun unui pescar, care cu atât se bucură mai mult, cu cât prinde un pește mai mare. De aceea a și rânduit Dumnezeu, ca uneori cei mai mari păcătoși să se facă preoți, și astfel să fie cu atât mai milostivi față de ceice se pocăiesc. Sf. Petru, care de trei ori l-a tăgăduit pe Hristos, a fost, după cum susțin sf. Părinți, cel mai îngăduitor față de ceice se pocăiau. »Pentru ce te sfiști a-ți mărturisi păcatele, aceluia care și el este păcătos, și poate mai păcătos decât tine?«, întrebă cu tot dreptul sf. Augustin. »Domnul Hristos nu a dat puterea iertării păcatelor nici îngerilor nici arhangelilor, ci preotului hirotonit, așadară unui simplu om«, zice sf. Ioan Gurădeaur.

La sf. Ludovic Bertrand, care trăia în mănăstirea călugărilor dominicani din Valencia (Spania) mort la anul 1580, veni într-o zi un păcătos ca să se spovedească. Ori de câteori își mărturisia vreun păcat greu, se uita în fața preotului, ca să vadă, nu cumva se miră de păcatele sale cele mari. Însă preotul rămase foarte liniștit, și fața lui nu se schimbă câtuș de puțin. La sfârșitul spovedaniei zise credinciosul: »Mai am de spovedit un păcat, pe care l-am făcut chiar aici în scaunul mărturisirii. Și anume, te-am judecat pe nedreptul tocmai pe Sf. Ta, pentru că, după ce am văzut că fața sfinției Tale nu se mișcă câtuș de puțin la auzul păcatelor mele celor mari, mi-am zis, trebuie că și sf. Ta ai făcut aceleași păcate ca și mine, altfel abuna-seama te prindea mirarea de așa păcate îngrozitoare cum am avut eu. Sfântul li răspunde: »Iubite fiule, te pot asigura că n'am făcut nici unul din păcatele pe cari

le-ai mărturisit. Numai atât e adevărat, că am ascultat, cu toată liniștea, înșirarea păcatelor tale. Nu m'am bucurat de păcatele tale, ci de părerea ta de rău. M'a durut că l-ai vătămat pe Dumnezeu cu păcatele tale, dar m'am bucurat, dimpreună cu îngerii din ceriuri, de întoarcerea ta, m'am bucurat, fiindcă te-am văzut, întorcându-te către tatăl, asemenea fiului rătăcit. Au nu-ți aduciaminte, că și Domnul mai mult s'a bucurat de întoarcerea unui păcătos, decât de cei 99 de drepti«. Auzind păcătosul cuvintele preotului, se rușină și începu să plângă, făcând pocăință desăvârșită.

Celce se rușinează de a-și mărturisi păcatele înaintea preotului, va trebui să și-le mărturisească la judecata din urmă înaintea lumii întregi, rămânând nefericit pentru vecie. De aceea zice sf. Ioan Gurădeaur: »Celce se rușinează de a-și mărturisi păcatele acuma, la judecata din urmă nu se va rușina numai de unul sau de altul ci de lumea întreagă«, iar sf. Augustin: »Când omul acopere, descopere Dumnezeu, și când descopere Dumnezeu, acopere omul«.

Creștinii cei vechi nu se sfiu a-și descoperi păcatele înaintea adunării întregi. Sf. Augustin, marele episcop din Hippo (Africa) și unul dintre cei mai mari filozofi ai lumii, a scris o carte »Mărturisirile«, în care și descopere păcatele sale înaintea lumii întregi. Chiar de aceea, să nu ne rușinăm a ne mărturisi păcatele noastre înaintea preotului rânduit, că mai bine e să ne sfiim pentru o clipită aici pe pământ, decât să ardem o veșnicie întreagă în lumea cealaltă.

Iuliu Maior.

Regina Jugoslaviei a născut un băiat sănătos. Joi noaptea la ora 2 și 20 M. Sa Regina Jugoslaviei, Marioara, a dat naștere unui prințisor, căruia i-s'a dat numele de Alexandru. Atât mama cât și prințisorul sunt deplin sănătoși.

aceleași cumpene și greutate atât pentru bogați, cât și pentru săraci. Înaintea lui Dumnezeu nu este alegere de persoane. Nu trebuie să fie nici înaintea negustorilor, înșelând pe cei săraci și părtinind fețele subțiri, cum se cam face până în ziua de azi.

A doua poruncă i-a fost ca slujbașii să nu primească plocioane dela nime, căci prin aceste mituiri se fac nedreptățile cele mai mari, în paguba celor lipsiți și năcăjiți. Se vede că și atunci era înrădăcinat păcatul bacșifului și mituirii, care nici până azi nu s'a putut stărpi dintre oameni, mai ales în țările orientale.

Cunoscându-i-se firea milostivă, sf. Ioan începu să fie năpădit de mulțime de oameni, cu tot felul de plângeri. Ca să facă oarecare ordine și să nu fie opăcit dela alte lucrări în toată bună vremea, patriarhul a statorit în toată săptămâna două zile: Mercuria și Vineria, pentru ascultarea jalbelor celor năcăjiți. În zilele aceste își scotea o masă în curte, câteva scaune și însoțit de 2—3 sfetnici, se pune la masă și toată ziua asculta în persoană pe cei năcăjiți. Căci zicea: »Dacă noi ne putem ruga de-a dreptul lui Dumnezeu, spunându-ne durerile și dorințele, cerând alinarea durerilor și împlinirea dorințelor, cu atât mai vârtos cade-se ca frații noștri să ne poată cerceta de-a dreptul iar noi să le ascultăm jalbele, căci cu măsura cu care măsurăm, cu aceea ni-se va măsura«.

Intâmplatu-s'a odată, că șezând așa, nimeni nu a venit, cu nici o plângere. S. Ioan s'a supărat foarte, că nu avea pe cine să miluiască în ziua aceea, dar sfetnicul Sofron i-a răspuns că pentru așa ceva mai de grabă să se bucure, decât să se întristeze, fiind dovadă că nu mai sunt oameni cu năcazuri și lipsuri.

Fost-a pe vremea aceasta, că regele Persilor cuprinzând Ierusalimul, creștinii din cetatea aceasta au fugit de groaza păgânilor până în Egipt. Cei mai lipsiți și năcăjiți nu s'au oprit însă decât în Alexandria, la patriarhul Sf. Ioan cu dragoste frățească i-a primit pe toți. A dat poruncă să fie ocrotiți în oraș. S'a îngrijit să capete de mâncare și haine, iar cei bolnavi medicamente și alte ajutoare. Când s'au putut reîntoarce, el și la Ierusalim le-a trimis bucate și ajutoare.

Se întâmpla uneori de mergeau la el și cerșitori îmbrăcați galant. Chivernisitorii lui stăteau la îndoială, că oare să dea ceva, ori să nu dea nimic, unora ca acestora? Sf. Ioan dojenia pe chivernisitori zicându-le: »Dumnezeu ne poruncește să dăm tuturor aceluia, cari cer. E treaba lor, dacă cer și mai sunt lipsiți, Ei vor da seama de faptele lor. Averea e a lui Dumnezeu, nu a noastră. Să dăm, că din averea lui Dumnezeu dăm«.

Sfetnicii mai amintiau uneori că venitul patriarhiei nu se va ajunge la atâția săraci. S. Ioan le răspundea, că după ce voia lui Dumnezeu a fost, ca el să fie chivernisitorul da-

Un suflet de apostol.

Doi ofițeri, prieteni vechi, cari au servit la acelaș regiment se întâlniră pe stradă într-o zi de sărbătoare. Unul dintre ei venea dela biserică, unde se cuminecase. »Cum se poate, frate dragă, să vii dela biserică; tu, obișnuit cu viața militară, să mergi la biserică și să te cumineci? Doară tu până eri alaltăeri înjurai pe Dumnezeu și nu te închinai Lui pe cum nu mă închin eu astăzi?« — »Cum se poate? O aceasta se poate foarte bine — răspunde camaradul. Am fost schimbat cu totul în credință de un predicator care nu mi-a spus nici un cuvânt despre religie — de soția mea.

Era foarte cucernică și fiindcă eu o iubeam cu adevărat, l-am respectat totdeauna convingerile religioase. Ca soție tină se dedică cu totul mie, însă rămase ceea ce fusese, cucernică, sârguincioasă în cercetarea sfintei biserici. Nici când n'am putut observa ca ea să nu-și îplinească datorițele sale religioase. Rareori îmi spunea câte un cuvânt despre Dumnezeu și eu ceteam din ochii ei ceea ce ea voia... Și dacă eu, în datina mea răutăcioasă scăpam un cuvânt de ocară, vedeam îndată cum ea devenea palidă și vedeam cum se rostogoleau pe obrăjorii ei câteva lacrimi din ochi, însă aceasta era tot. Îndată îmi zimbea iarăși prietnește și se arăta mai pregătită spre jertfă.

»Dacă se ruga seara și dimineața în fața mea — și nici când nu-și uita de dorința ei de creștină catolică, de-a se ruga — atunci fața sa se lumina. Se părea că e înger. Erau momente când și eu m'ași fi așezat bucuros în genunchi lângă ea, însă creșterea mea diavolească nu mă lăsa. Și dacă venea dela biserică, unde se cuminecase, mi-se părea mai frumoasă și mai bună. Sunt sigur că eu prin purtarea mea puțin creștinească îi cauzam multe dureri sufletești. Și iată, frate dragă, după șase ani de astfel de predică am fost umplut de dorința de a-mă întoarce la Dumnezeu, de a iubi pe acel Dumnezeu bun pe care-l iubea soția mea.

»Eu însumi nu-mi puteam explica despre

rurilor lui Dumnezeu — de s'ar aduna cerșitorii din lumea întreagă în Alexandria, ei tot nu vor putea înghiți comorile nenumărate ale lui Dumnezeu, nici ale bisericii«.

Așa de mare era credința lui. Și nu s'a înșelat.

Intr-o zi eșind să cerceteze un bolnav, iată i-se proșterne un cerșitor. Sf. Ioan îi dăruiește 6 bani. Nu merg mult, și iată acelaș cerșitor, îmbrăcat în haine mai bune, le ese din nou în cale cerând ajutor. Sf. Ioan îi dă 6 galbeni. Sfetnicul șoptește patriarhului, că acel cerșitor li-s'a proșternut mai înainte și a primit 6 bani. Dar patriarhul se face că nu ascultă șoapta sfetnicului.

Merg ce merg și iată că a treia oară îi întimpină și li-se proșterne acelaș cerșitor. Sfetnicul șoptește din nou archiereului, că omul a căpătat pomanz de două ori. Totuș Sf. Ioan îi dăruiește 12 galbeni.

— Oare de ce?

— »Pentru că nu cumva să mă ispitească Isus Hristos în chipul cerșitorului!« — răspunde Sf. Ioan sfetnicului nedumerit.

În două rânduri după o altă a ajutat pe un negustor și l-a scos din strimtorare. Dar negustorul a bancrotat și a treia-oră. Sf. Ioan l-a ridicat și a treia-oră, dăruindu-i o corabie de grâu. În douăzeci de zile și douăzeci de nopți corabia fu mânăta la insulele britanice, (Anglia), unde fiind mare foamete, grăul s'a

ceace se petrecea în sufletul meu. Într-o zi când ea venea dela sf. Cuminecare, fără să-mi dau seama mi-am deschis brațele și zisei: „Dragă Yeană, condumă la preotul tău”. Liniștită însă cu ochii scăldați în lacrimi, mă înbrățișă cu următoarele cuvinte: Oh, scumpul meu! Am știut eu că dulcele Isus îmi va asculta rugăciunile mele și-ți va dăruia lacrimi de pocăință”. Și din timpul acela, toate sunt altcum. Merg foarte regulat la biserică și mă cuminec des. Te rog, vino cândva la noi și te convinge. cât de fericiți suntem”. Așa povesti ofițerul.

Din nemțește, de clericul Ion Vultur.

Un om care n'a vorbit timp de 30 ani.

În zilele trecute a murit în Galiția un om care n'a vorbit nimic timp de 30 ani. Toată lumea îi zicea „Samoil tăcutul”. Trăia închis în casă, nu lăsa pe nimeni să intre la el și se ruga într'una.

Acest om, înainte de aceasta cu 30 de ani, a avut o ceartă cu nevasta sa. În toată certea a blăstămat-o să moară arsă. La câteva zile după ceartă s'a iscat un foc mare, care i-a nimicit casa și în casă a ars și nevasta cu cei doi copii ai lui Samuil. Nenorocitul Samuil desnădăjduit că blăstămul s'a împlinit, a mers la rabinul jidovilor — Samuil încă era jidov — și l-a întrebat ce se face ca să-și ispășească greșala. Rabinul l-a făcut se joare, că buzele lui, cari au rostit acel blăstem, nu se vor mai deschide niciodată.

Samuil și-a ținut jurământul și n'a mai grăit nici o vorbă în vremea cât a mai trăit.

A înghițit ace. Rozalia Herbert, fată de 20 ani, lucrătoare la un pantofar din Aiud, cosea la mașină și ținea în gură între dinți două ace de mașină. În aceeași vreme ea își plângea pe o prietină, moartă de curând. Cum plângea însă, a înghițit cele două ace și îndată a simțit o mare durere la stomac. Chemat medicul, a dus-o la spital, a vizitat-o cu razele, și apoi i-a scos acele prin operație din foale. Fata a scăpat cu viața, și este deplin sănătoasă.

vândut cu preț bun, în aur și argint, cu care negustorul iarăși s'a pus în picioare.

Altădată a poruncit dregătorului său să dea cincisprezece fonți de aur unui creștin care suferise mare pagubă. Dregătorul crezu că e prea mare pomană. — A șters 10 fonți din scrisoarea arhierului și a dat creștinului numai 5 fonți de aur.

Sf. Ioan întorcându-se dela sedința sfetnicilor, fu încunoștințat că o doamnă bogată i-a trimis ca dar 5 măji (500 fonți) de aur.

Nu i-se păru potriveala...

Chemă pe dregător și-l întreabă câți fonți de aur a dat creștinului năcăjit?

— Numai 5, fu răspunsul, temându-mă că numai din greșeală ați scris 15.

Sf. Ioan chemă apoi pe doamna cea bogată, întrebând-o cât aur i-a trimis ca dar?

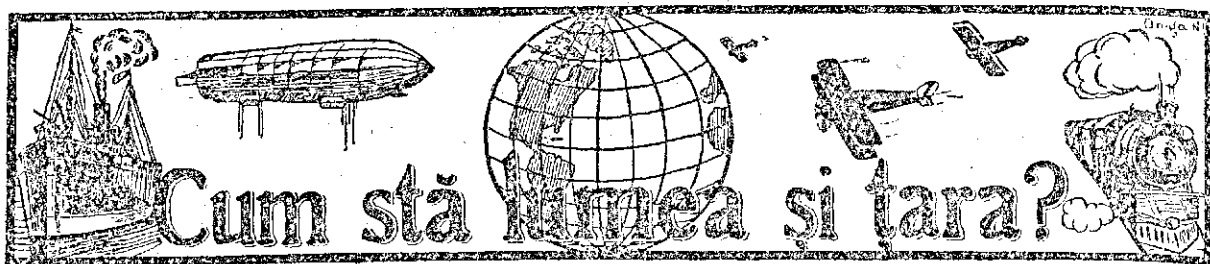
— Voiam să vă trimit 15 măji, dar nu știu cum a brodit dregătorul meu, că i-s'a părut prea mult și v-a trimis numai 5 măji.

Sf. Ioan multămi frumos și de atâta, iar după ce se depărtă doamna își zise în sine:

„Iată răsplata insuțită a binefacerii noastre!”

Gubernatorul Nichita văzând câți bani se adună la Sf. Ioan, i-a confiscat (luat cu puterea), ca să-i întrebuițeze spre folosul țării. Dar s'a resgândit și a trimis banii îndărăpt adaogând o sumă frumoasă și din partea sa.

Viața S-lui Ioan era simplă ca a unui plugar. Nu-i ticia să mănânce boarește, când

Șpionii lui Horthy în Ardeal.

Ungurii lui Horthy nu s'au trezit de cap nici după zece ani dela marele război. Ei mai visează încă și astăzi potcoave de cai morți. Nu se pot împăca de loc cu gândul, că a trecut baba cu colacii, să mai întoarcă vreodată vremile înapoi și să mai fie ce-a fost..! Ei coc înainte ura în potruva noastră și nădăjduiesc să mai ajungă încodată jandarmii cu pene de cocoș stăpâni peste Ardeal și peste celealalte ținuturi deslipite din Ungaria veche.

Intâmplarea cu mitralierele dela St. Gothard arată vederos gândurile și planurile lor. Ei se înarmează din greu, ca la timp potrivit să poată sări asupra noastră, cu gând de-a robi iarăși Ardealul.

Ba nu numai atât. Ci ei fac pe sub ascuns și alte pregătiri pentru războiul pe care îl visează. Așa, în zilele de curând trecute, poliția noastră de siguranță a descoperit în Ardeal o nouă ticăloșie horthistă. Un student ungar dela Cluj, a făcut ce-a făcut și s'a împrietinit cu doi plutonieri din armata noastră. După ce s'au cunoscut, ungurul îi omoria pe cei doi soldați cu omenia. Tot haidi îi ducea la crâșme și le plătea mâncare și băutură și câtă le trebuia și câtă nu le trebuia.

Intr'o seară, după ce iarăși i-a scădat bine în vin pe cei doi plutonieri, stu-

dentul Szillai s'a dat cu vorba pe lângă ei și i-a îndemnat să-i aducă a doua zi protocoalele cu numărul cătanelor dela cancelaria de mobilizare, unde slujiau cei doi plutonieri.

Plutonierii bravi.

Plutonierii, copii de treabă și soldați bravi, au simțit îndată ce vrea ungușul și i-au făgăduit că-i aduc tot ce cere, să fie numai pe pace și să aștepte. Dar a doua zi dimineața s'au prezentat la raport, la comandantul lor, și i-au spus din fir în păr toată povestea cu Szillai.

Peste câteva minute o patrulă de detectivi au dat buzna peste Szillai în locuința lui și l-au găsit tocmai scriind un raport către stăpânii săi din Budapesta, în care spunea cu multă bucurie, că a reușit să-și câștige doi plutonieri-canceliști dela biroul de mobilizare din Cluj, cari îi vor vinde toate tainele a-cele cancelarii. Studentul Szillai va să zică era șpion horthist în toată puterea cuvântului.

Luat cu graba el n'a mai putut tăgădui nimic și a mărturisit totul. A spus că da, el face șpionaj pentru Ungaria și pentru lucrul acesta a fost trimis anume în România cu bani mulți, ca să poată plăti și cumpăra pe cine-o trebui, numai să poată afla tainele armatei românești. Și a mai spus Szillai, că el nu este singurul, ci

în Ardeal lucrează o tabără întreagă de studenți unguri șpioni..!

Acești studenți șpioni sunt aproape toți tineri unguri din Ardeal, cari au fost ademeniți să meargă la învățatură la Universitatea din Seghedin, unde capătă mâncare, locuință și haine în cinste, numai să vrea să învețe carte ungu-rească. La început așa se și întâmplă; îi lasă adică să învețe carte, dar mai târziu se bagă printre ei ofițeri unguri și îi învață „cartea” șpionajului, iar la urmă îi încarcă cu bani și îi trimite acasă în Ardeal, să spioneze armata românească..!

Asemenea păsăruici au împânzit mai ales Banatul și orașele de miazănoapte ale Ardealului. Dar după descoperirea lui Szillai li-s'a infundat. Siguranța noastră le-a prins urma și, rând pe rând, îi îngardă și-i aduce în temnițele cătănești din Cluj. Că acolo nu le-o fi tocmai moale, e de sine înțeles.

Ce mai e nou în politică

Politica din țara noastră se frământă acum tot numai în jurul marelui întrebări: pleacă s'au nu pleacă guvernul liberal? El n'ar pleca bucuros și nici nu arată vreun semn că are de gând să plece,

știa că sunt atâția săraci, cari nu au nici o coajă de pâine. Nu-i ticia să doarmă în paturi cu așternut de mătăasă, când știa că atâția săraci dorm pe pământul gol. Un domn bogat a pus seama, că nu avea covor pe pat. Deci i-a trimis în dar un covor scump, de 36 galbeni. Sf. Ioan s'a acoperit într'o noapte cu el, când i-a venit în minte, că e prea scump. A doua zi a vândut covorul și banii i-a împărțit între săraci. În piață, s'a nimerit că l-a cumpărat tot domnul care îl dăruise și care i-l-a trimis în cinste și a doua-oră. Dar covorul iarăși a ajuns la vânzare.

Despre zilele din urmă ale marelui bărbat se spune, că având să călătorească la Constantinopol, încă pe insula Rodus ingerul Domnului i-a vestit moartea apropiată. În loc să meargă la Constantinopol, sf. Ioan s'a întors deci la Amatuntul Ciprului, locul său de naștere și aici și-a dat sufletul, în mâinile Domnului, când se scria anul Mântuirii 619. În clipa morții, toată averea lui era a treia parte dintr'o păcăcă (tertia pars nummi), adică nimic. Din venitele, ce i-le-a dat Dumnezeu în viață, nu s'a îmbogățit el, ci a ușurat viața celor lipsiți. (După I. Zalka).

Gavril Todica.

Citiți „UNIREA POPORULUI”

dar se pare mai mult decât oricând că, la urma urmei, tot acolo va ajunge.

Partidul național-tărănesc câștigă pe zi ce merge tot mai multă încredere din partea cetățenilor și se pare că venirea sa la putere nu mai e tare îndepărtată. O mare gazetă dela București seria într'una din zilele trecute că, și însași Inalta Regență ar fi gata să-i de lui d. Maniu puterea, dacă d. Maniu și-ar da cuvântul că ajuns la guvern nu se va atinge de următoarele trei lucruri: 1. nu va strica legile făcute de d. Vintilă Brătianu, 2. nu va scădea sumele pe cari trebuie să le capete armata pentru trebuințele ei și 3. nu va căuta să schimbe întru nimic felul de domnie a țării (adecă să rămână Regența așa precum a făcut-o Ion I. C. Brătianu).

La acestea puncte nu știm să fi răspuns d. Maniu ceva, pre cum nu știm nici dacă a fost de fapt întrebat despre acestea lucruri. În orice caz așa pe față nici nu a putut fi întrebat.

Un lucru însă este adevărat că d. Iorga, ca și mai înainte, spune la tot pasul, că țara nu poate eși din pasurile ei de azi decât printr'un guvern Maniu. Acest lucru au ajuns să-l spună chiar și averescanii, cari zic că d. Maniu are atâta trecere în țară, cât avea generalul Averescu după războiu.

Deocamdată se așteaptă deschiderea Parlamentului, unde se va lămuri mai bine cum merge politica din țara noastră.

Un nou fel de beție între „oamenii subțiri“

Adică nou nu este, că în țările din Răsăritul îndepărtat de sute de ani își macină Chinezii sănătatea și viața cu sucii de mac sau „opium“ cum se numește și cu alte bolundarițe, stoarse din fel de fel de plante. Acestea sucuri, fumate în pipă, sau înghițite ca pilule ori picuri, se urcă la cap mai turbat decât spiriturile noastre și omoară toată vloga din cei cari se obișnuiesc cu ele. Bețivii de acest soi, slăbesc cumplit, încât rămân numai umbre, piele și oase, își pierd mințile și când sunt treji, isprăvindu-o aproape totdeauna nebuni.

Bolundarițele din China s'au strecurat încetul cu încetul și în Europa, mai cu seamă prin orașele celea mari, unde le folosesc mai cu seamă „oamenii subțiri“, adică din domnet, cari de buiecie nu mai știu cum să-și macine vremea. Domnii au găsit însă un fel nou de-a „bea“ opiumurile și morfina, sau *stupefiantele* cum li-se zice mai de curând. Ei nu le trag cu pipa ca Chinezii, ci au niște ace lungi, găurite, cari la un capăt sunt groase și largi, ca pușculițele de cucută pe cari le fac copiii pe la noi. Cu acestea ace ei își vără sucurile bolunde sub piele, ori în vine și așa se îmbată.

Mulți domni și oameni subțiri, femei și bărbați, și-au băut și își beau astfel sănătatea și mintea, cu groaznicele stupefiante. La noi în țară, până la război nu s'a prea fost cunoscut opiul și bolundarițele. Sau și dacă s'au cunoscut, nu s'au folosit ca băutura bețivă.

Iată însă, că n'am scăpat nici noi de acest blăstăm al oamenilor galbeni.

Cam după sărbători încoace, s'a putut ceti în gazetele dela București cum o doamnă foarte tânără și frumoasă s'a împușcat într'o cameră de hotel. La început se credea, că tânăra cucoană s'a împușcat pentru vre-o ceartă cu bărbatul, său pentru vre-o proclată de dragoste. Insa doftorii au stabilit că doamna din vorbă s'a împușcat nebună de stupefiante, de bolundariță. De mulți ani avea în străicuța ei de mână ace blăstămate cu sucuri de bolundariță și atâta se îmbăfăse, până s'a ruinat toți nervii și toate simțirile. Iar când rămăsese o stafie, a luat un revolver și și-a curmat firul vieții, la numai 19 ani.

Doamna era dintr'o familie foarte bogată și ar fi avut din ce să trăiască boierește nu 19 ani, ci și 120. Ce folos însă că-și stricase mintea cu groaznicele veninuri chinezești!

Atlându-se lucrul acesta, au venit părinții și toți cari au scris la poliția din București și au arătat că au și ei copii și soții, cari beau bolundariță, deci se roagă de poliție să facă ceva să oprească vânzarea stupefiantelor, că o mulțime de tineret din București a căzut la aceasta patimă, care odată prinsă nu mai are leac.

În urma acestor scrisori poliția a și făcut cercetări și a descoperit lucruri înspăimântătoare. Mulțime de domnet din București, de ani de zile „bea“ bolundariță. Și pe urma acestei beții s'au stricat o mulțime de case, s'au prăpădit soții, fete, tineri, oameni în toată firea, cari dacă n'ar fi ajuns la stupefiante ar fi rămas citovi și sănătoși.

Clocote acum tot orașul București de treaba cu stupefiantele. Ba cică patima începuse să se rămurească și spre alte orașe.

Fiind vorba de o mare primejdie, care poate înbolnăvi tot mai multă lume, guvernul a luat hotărîrea să facă o lege, care va pedepsi groaznic pe vânzătorii de bolundarițe.

Frig mare în America

Iarna asta își face deplin și cu vârf slujba ei. Zăpada se ține în putere și necum să se ducă, vine alta pe deasupra. După câteva zile de molicuire, iar a început să se simtă frigul. Așa e la noi în țară.

În America însă, iarna iar își face de cap în toată legea. Telegramele din New-York spun, că în Statele Unite frigul bate 22—24 grade Celsius. Gerul s'a lăsat fără veste, de seara până dimineața, încât s'a găsit oameni înghețați, cari nu se mai așteptaseră la iarnă și frigul i-a păcălit cumplit.

Pe Oceanul Atlantic băntuie furtuni groaznice.

Cum s'a mai întâmplat și alte dăți, că frigurile sau ploile vestite în America, s'au arătat după câteva zile și pe la noi, de poate să ne mai trezim și noi iarăș cu gerul din preajma Crăciunului.

Au fost prinși ucigașii inginerului Solacoglu. După îndelungate cercetări în sfârșit au fost prinși ucigașii inginerului Solacoglu, despre a cărui omor scrisesem și noi la vremea sa. Ei sunt Vasile Galiu frizer și fratele său Ion, apoi I. Voicu și Gh. Vaida. Ei și-au recunoscut fapta.

Serbare școlară. Societatea de lectură a elevilor Liceului de băieți, comemorează Lună 31 Ianuarie, după sf. liturghie, pe cei trei Ierarhi, patronii școlii, în sala de gimnastică a liceului.

Nou curs de cantori. Aducem la cunoștința cetitorilor noștri, că Preaveneratul Consistor Arhiepiscopesc a hotărît, ca la 15 Martie a anului acestuia să deschidă la Blaj un nou curs de cantori, care va ținea cu totul șase luni, și anume trei luni primăvara, și alte trei luni toamna.

La acest curs se vor primi bărbați între 18 și 30 ani, cari au făcut cel puțin 4 clase primare, au avut purtare bună și știu cânta, adecă au auz muzical sau ureche bună. Cerețile se vor înainta către Preaveneratul Consistor Arhiepiscopesc. Inscrierea se va face în zilele de 13 și 14 Martie. Tot atunci se va plăti și taxa de curs de 400 Lei, pentru întreg anul.

Doamnă română decorată de Papa. Dna Livia Dr. Boilă, soția profesorului universitar și senator Dr. Romul Boilă dela Cluj și nepoata de soră a dlui Iuliu Maniu, președintele partidului național-tărănesc, a fost decorată, la propunerea Exelenției Sale Preasfințitului nostru mitropolit Vasile de către Preafericitul Părinte dela Roma, Papa Piu XI., cu medalia „Pro Ecclesia et Pontifice“, ceea ce înseamnă pe românește: pentru biserică și papa.

Dna Livia Dr. Boilă s'a făcut vrednică de această înaltă decorație prin zelul neobosit cu care a condus și conduce și astăzi Reuniunea femeilor „Sfânta Maria“ din Cluj. Li gratulăm din inimă.

Hotiile dela depozitul armatei din Târgoviște. La depozitul armatei din Târgoviște s'a constatat pagube de 6 milioane lei, pe cari le-au făcut căpitaniii administratori George Teodorescu și Perovici. Amândoi au fugit, dar li-s'a dat de urmă și acuma își așteaptă judecata în temniță.

Pentru ce au fost închise spitalele din Covurlui. Că ce minunat se îngrijește statul nostru de spitale, se vede din faptul, că toate spitalele din Covurlui au fost închise, pentru că nu aveau cu ce face foc, iar bolnavii au fost trimiși acasă. Bieții doctori au făcut tot ce le-a stat în putință, ca să nu trebuiască să ajungă la această nefericire, dar toate încercările lor au fost zadarnice. Au ars gardurile, pomii din grădină și toate hărțile câte le-au avut, iar când au văzut că bolnavii îngheață de frig le-au dat drumul acasă, că mai bine să moară de boală decât de frig. Până și ziarul dlui ministru al dreptății „Universul“ e scandalizat. Ce va zice însă străinătatea?

Prea mulți copii mor în România. În țara noastră se nasc la an cam 600 de mii de copii. Cam 20 la sută dintre aceștia mor înainte de a implini un an de viață, de cele mai multe ori din negrija părinților; alte 20 procente mor înainte de a implini anul al 10-lea al vieții, asta din lipsa de medici și de medicină la sate; iar 20 la sută dintre cei rămași nu sunt asentați, fiind prea slabi. Așa că din cei 600 de mii de copii, câți se nasc într'un an, abia 250 de mii ajung să fie soldați

Scriitorii noștri răspundesc desfrâului. Preasfințitul Dr. Alexandru Nicolescu, episcopul unit al Lugojului, arată într'un luminos articol din gazeta sa oficială „Sionul Românesc”, că o parte dintre scriitorii noștri de seamă descriu desfrâul în așa culori vii, încât tineretul care-i citește trebuie să se strice. „Pornirea spre rău nu e oare destul de mare în om? Trebuie să mai ațâți și mărești și tu fiacșura, ca să izbucnească într'un foc mare, nimicind și părjoland biserica sfântă a sufletului? Pe câți tineri nu i-ați imbrăncit în chipul acesta, fraților, în adâncul peririi, și nu s'au mai trezit nici odată, și v'au blastămat pe voi, cari le-ați ruinat tinerețta, le-ați nimicit toată vîlaga și fericirea vieții?”

După ce mai aduce apoi câteva păreri de ale unor mari învățați nepreoți, despre primejdia scrierilor rele, încheie, arătând că acești scriitori fac un mare și neiertat păcat, stricându-ne tinerețta, și vor avea să răspundă înaintea marelui judecător pentru faptele lor cele rele.

Moară arsă. Joi noaptea în 19 Ianuarie a. c. în urma unui foc năpraznic a ars moara sistematică din Cergăul mic. Moara care a fost situată în hotarul comunelor Lupu, Cergăul mare și Cergăul mic a ars până la pământ, cu tot cea fost în ea, deoarece oamenii din comunele învecinate numai a douăzeci au aflat de groaznica nenorocire. Tuturor le pare rău de arderea acestei mori, care de ani îndelungați a dat cea mai fină făină fiind provăzută cu sitele celea mai moderne, având un motor de prima calitate. Răufăcătorul până acum nu a putut fi descoperit. Paguba se urcă la 2 milioane lei.

S'a încreștinat prin un furt. Mai rar o întâmplare ca aceasta. Și eu toate acestea s'a întâmplat întocmai. Un german cu numele Wellmann a intrat cu forța în biserica romano catolică din orașul Cavadonga din Spania și a furat prețioasa coroană de aur și pietri scumpe de peicoana Preacuratei. A fost însă prins și judecat la 6 ani temniță. Mai mult păgân decât creștin, cu toate că era de legea protestantă, Wellmann a auzit că robilor romano catolici le slujește foarte frumos și le predică și mai frumos preotul temniței. A cerut deci voie dela directorul temniței, să poată și el merge la biserica romano-catolică. A mers odată, și i-a plăcut, așa că de atunci înainte el numai la catolici asculta sfânta liturgie. Sufletește era deja catolic, dar nu s'a îndestulit cu atâta, ci îndatăce a scăpat din temniță a trecut și pe calea legii la catolicism.

Băiat condamnat la moarte. La închisoarea Columbia din statul Ohio, Statele Unite, a fost condamnat la moarte băiatul de 17 ani Flod Herwet, pentru că a omorât pe un bărbat și pe copilul aceluia.

Încă nici acum nu s'au împăcat cu calendarul cel nou. Prostia omenească uneori este chiar grozavă, Zadarnic le așteți unor oameni că atunci când noi Românii am primit calendarul cel nou, n'am făcut alta decât că ne-am ferit de marea greșală de a mai ținea la un calendar greșit, ei nu o cred și în prostia lor fac cele mai mari negliobii. Astfel aflăm că un consilier comunal din comuna Moșoreni, lângă Cernăuți, cu numele Farasciuc, în ziua de 7 Ianuarie a adunat întreg poporul la biserica, pentru a sărbători Crăciunul cel vechiu. Biserica fiind incuiată, ei au spart ușa și au intrat cu puterea în biserică. Dar n'aveau preot. Consilierul s'u dus la preotul satului și l-a silit să meargă la biserică. Zadarnic s'a scuzat preotul cu câte toate, consilierul era ca turbat. În sfârșit s'a

dus la biserică, dar acolo sosiseră și jandarmii, cari au rugat poporul să părăsească biserica. Poporul, agitat de consilier, n'a voit să se supună. Atunci jandarmii au început a pușca în aier, amenințând că vor pușca și în carne vie. Abia atunci poporul s'a împrăștiat. Impotriva consilierului comunal s'a pornit cercetare aspră.

Zeul de mîi împotriva unui ucigaș de copil. În America, în orașul Flint un ucigaș cu numele Hoteling a omorât, în modul cel mai îngrozitor, pe o copilă de 5 ani. Ucigașul a fost prins și dus la închisoare. Lumea însă, auzind despre groaznicul omor, s'a adunat în piața orașului, și peste 20 mii de oameni au plecat apoi în fața închisorii, ca să-l omoare pe groaznicul ucigaș. Văzând ucigașul că este în primejdia de a fi omorât, a încercat să se arunce pe fereasta temniței în curte. Părcălabii însă l-au împiedecat. Lumea dinaintea temniței se purta tot mai amenințătoare și cerea să le dea în mână pe neomul ucigaș. Atunci directorul închisorii a cerut ajutorul militarilor, cari l-au luat pe ucigaș și l-au transportat în închisoarea din orașul învecinat. Dar cât ce au azit locuitorii de acolo că pe cine au adus în oraș, s'au adunat și ei în fața închisorii, și, vre-o 5000 de inși, au cerut, să li-l dea în mână pe ucigaș. Și aici numai cu puterea armată au fost în stare să-l apere pe ucigaș de furia mulțimeii.

Ucigaș pentru o sticlă de rachiu. Băiatul G. Lupan din comuna Trușești a întâlnit pe drum pe bătrânul G. Ciuculași din comuna Mironeasa, din jurul Iașilor, Bătrânul ducea în mână o sticlă de rachiu, Băiatul a încercat să i-o răpească. Bătrânul nu s'a lăsat. Au început atunci a se încăiera. Într'aceasta sticla a căzut și s'a spart. Atunci băiatul s'a mîniat și i-a dat bătrânului cu băta în cap, zdrobindu-i capul. Bătrânul a murit. Ucigașul a fost condamnat la 8 luni închisoare.

Aviz. În vederea alcătuirii unui almanah din prilejul jubileului centenar dela fondarea liceului român unit de băeți din Beiuș, rugăm pe toți aceia, cari au făcut școală în acest institut (fie chiar 1/2 an) să-și comunice adresa precisă, domiciliul (comuna, plasa, județul) anul în care a urmat cursurile, clasele făcute acolo și profesiunea prezentă pe care o are. Anunțurile sunt de a se trimite la: *Francisc Hubic* profesor la Acad. teol. Oradea str. D. Cantemir nr. 5.

A nins zăpadă roșie.

În săptămâna trecută, în ținuturile muntelui Albert-Edouard din Columbia engleză a nins mult. Deodată ninsoarea a început să se schimbe din albă în roșie. Și fulgii roșii de zăpadă cădeau într'una îngrămădindu-se pe pământ. Iar stratul de zăpadă, pe vreme ce se îngroșia, se făcea tot mai roșu. Oamenii când au văzut aceasta zăpadă, s'au mirat foarte mult și au început să-i dea tot felul de tâlcuiri: că va fi iarăși războiu, că se apropie sfârșitul lumii și altele. Au venit și oamenii învățați, dela orașe, să vadă aceasta zăpadă, și cercetându-o, au găsit în ea niște buruieni mici de culoare roșie, cari de bună seamă au fost luate de undeva de vânt și împrăștiate prin aer. Căzând zăpada, acestea buruieni s'au lipit de fulgii de zăpadă și astfel zăpada s'a înroșit.

Vrei să ai și foale și calendar? Trimite la adresa gazetei noastre 197 lei și ai gazeta plătită până la 31 Decembrie 1928 și ai un calendar frumos, trimis acasă, cu poșta plătită. Cu 107 lei, foala până la 30 Iunie și calendar. Iar cu 67 lei, foala pe trei luni și calendar.

Inventarul mărfurilor

Când se apropie sfârșitul anului, se apropie și data încheierii socotelilor, adică a întocmirii bilanțului. Înainte însă de ce-am începe încheierea socotelilor, trebuie să stabilim exact fiecare parte din averea cooperativei, cantitatea și valoarea.

La cooperativa noastră de consum, mărfurile fac partea cea mai mare din averea cooperativei. Sunt fel de fel de mărfuri, asezate pe rafturi și despre cari trebuie să facem o listă exactă, atât despre numărul și cantitatea singuratecelor fel de mărfuri, cât și despre valoarea lor.

Lista aceasta, pe care o întocmim, înscriind toate mărfurile ce le avem, se numește *inventar*. Pentru ca să putem lua inventarul mărfurilor trebuie ca mai întâi să liniem câteva coale de hârtie cu următoarele rubrici (coloane).

- a) Număr curent.
- b) Specificarea mărfurilor.
- c) Felul unității de mărfuri (metru, kgr., bucăți, litri).
- d) Cantitățile aflate.
- e) Preț de cost.
 - 1) preț unitar, lei, bani
 - 2) preț total, lei, bani
- f) Preț de vânzare
 - 1) preț unitar, lei, bani
 - 2) preț total, lei, bani.
- g) Ambalaj.
- h) Observații.

După ce avem coale de ajuns liniate se poate începe facerea inventarului.

Cine va face inventarul?

Inventarul îl va face totdeauna o comisie delegată din partea Consiliului de Administrație a Cooperativei, de regulă formată din trei membri. Mai mulți pot să fie, mai puțini ba. Dintre aceștia trei: un membru este din Consiliu și doi dintre Cenzori, sau 2 din Consiliu și președintele comitetului de cenzori, în tot cazul dintre Cenzori unul trebuie să facă parte din această comisie. Vânzătorul de sine se'nțelege, e membru „de drept”. E bine ca și contabilul să fie de față, adică aceea persoană care ține registrul vânzătorului, fie că această persoană e și casier sau e chiar președintele însuși. Dacă această persoană e și membru în Consiliu, atunci ia parte în ambele sale calități.

Inventarul se ia întotdeauna în două exemplare.

Cum se face inventarierea? Întâi vânzătorul trebuie să-și grupeze marfa în cea mai perfectă ordine. Înainte de sărbători făcându-se multe vânzări, s'au răscolit deabinelea rafturile și acum vânzătorul e dator ca să le așeze iar categorii după categorii, feluri după feluri.

Vânzătorul ia mărfurile de pe rafturi le cântărește, le măsoară, un membru controlează dacă vânzătorul nu greșește — cu voce sau fără voce, ambele egal de primejdioase — iar doi inși scriu în același timp cele două exemplare fiecare făcând socoteala valorilor totale prin înmulțiri, în mod separat controlându-se ca să nu greșescă.

E o greutate la facerea inventarului și anume. După ce se cântăresc și măsoară toate mărfurile și se apropie către sfârșit, numai că zice unul:

— Oare raftul acesta l-am făcut?

— Da, așa cred că l-am făcut — zice unul.

— Ba, eu zic că am trecut numai pe lângă el, dar pe acesta nu l-am înscris.

Ei, acuma ce e de făcut? Dacă scrii marfa de două ori, se înșală cooperativa, dacă n'o înscrisi niciodată se înșală vânzătorul.

De aceea trebuie căutat mijlocul de a însemna astfel rafturile și despărțirile făcute ca orice indoielă să fie îndepărtată, să fie exclusă. În multe părți se înscamnă cu cretă rafturile făcute, dar chiar și acest mijloc, mai bun decât a nu însemna cu nimic, tot nu e perfect.

La o dată viitoare vom vorbi despre sistemul cu fișe, care se apropie de perfecțiune.

Fiecare coală va trebui să fie subscrisă de toți membrii comisiei pentru a se înlătura orice încercare de falsificare a inventarului.

Inventarul de sfârșit de an se face totdeauna pe *preț de cost*, adică pe prețul de cumpărare al mărfurilor

Despre inventar vom mai vorbi.

Grațian C. Mărcuș.

Un om sălbatic.

Într'un sat din Anglia, a fost zărit un om îmbrăcat într'o piele de animal purtând o coasă și un băț în mână și amenințând pe toți aceia pe cari îi întâlnea.

Oamenii din sat au început să fugă dinaintea lui. Se temeau de el, fiindcă avea o înfățișare foarte sălbatică. O barbă lungă și încălțată și un păr lung, iar la gât era legat cu un șir de măgele.

Cu greu a reușit un sătean mai puternic să-l prindă pe la spate, să-i iee coasa și să-l dea pe mâna jandarmilor.

Toate încercările jandarmilor și a altor oameni de a-l face să vorbească, ori să-și spună numele, au fost zadarnice.

Se crede, că de copil mic a ajuns în pădure, unde s'a selbătăcit cu totul, și acum orice încercare de a-l îndrepta nu mai reușește.

Vinderea mierei de albine.

Stuparii basarabeni au cerut Ministerelor agriculturii și al treburilor bănești, să le îngăduie se poată vinde miere de albine și peste graniță. În chipul acesta socotesc stuparii basarabeni, că vor putea să-și pună iarăș în rând gospodăriile nimicite. Acasă nu primesc decât 40 Lei, pentru un kilogram de miere, pe când peste graniță, pot să vândă mierea cu 120 Lei kilogramul.

În deosebi se plătește bine în Turcia căci turcilor le place foarte mult mierea din Basarabia.

Cărți nouă

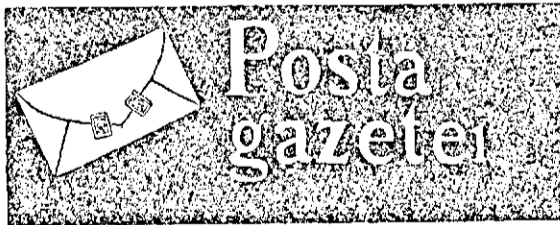
Biblioteca din Gherla, seria I: pentru intelectuali. Nr. 1. Apărarea creștinismului prin unirea bisericilor, studiu dogmatic, canonic, istoric, social de actualitate. Din italiană după P. Nicolae Franco, preot italo-grec unit, cu un supliment: Porniri și mișcări de unire cu Biserica Romei, din zilele noastre, mai ales la Români. Prelucrare de Dr. Victor Bojor, canonic. Gherla. Tiparul tipografiei Diecezane, 1928. Editura fondului „Biblioteca Poporală” — Gherla. Prețul 140 Lei.

Păr. canonic din Gherla Dr. Victor Bojor lucrează de o vreme încoace cu mare zor pe tărâmul literaturii noastre bisericești. După ce a scos cinci numere din Biblioteca din Gherla, seria II. pentru popor, nu de mult a scos o nouă serie de cărți pentru preoții-păstori, un manual de cateheze în trei volume, iar acum ne dă acest studiu pentru intelectuali. În acest studiu Sf. Sa ne arată păreri despre unirea bisericilor, apusana și răsăriteană, a unuia dintre cei mai buni cunoscători ai bisericii răsăriteane, a vestitului papa Franco, care, la vremea sa, ne-a cercetat și pe noi Români din Ardeal.

La sfârșitul prelucrării sale păr. canonic Dr. Victor Bojor mai adaugă câteva studii foarte interesante despre unirea bisericilor mai ales la noi Români.

Nu este aici locul să arătăm mai pe larg cele scrise în cartea de 378 pagini a păr. Bojor. Vor face-o poate alții în gazetele menite intelectualilor (cărțurarilor). Noi ținem să atragem atențiunea cetitorilor noștri asupra acestei cărți, din care pot să vadă, cu câtă dragoste se ocupă și s'au ocupat papii dela Roma de unirea bisericilor. Dacă n'au reușit cu toate acestea, nu este vina lor, ci a răutății și a patimei omenești. Am dori foarte mult, să citească cât mai mulți cartea aceasta, și astfel să contribuiască, după cum spune și autorul, la pregătirea sufletelor pentru marea și fericita zi, în care va cădea și se va prăbuși păretele despărțitor dintre cele două biserici.

Pe păr. canonic Bojor numai felicită îl putem pentru munca sa istovitoare și atât de mult folositoare bisericii lui Hristos. Să dea Dumnezeu, să aibă cât mai mulți cetitori, și unirea mult dorită să nu se întâmple după zeci și poate multe sute de ani, ci cât mai curând, pentru fericirea mai ales a bietului nostru popor românesc.

Borlea Ioan, C. Am primit 90 Lei în 5 Ianuar și gazeta o trimitem regulat. Primit-ai toate numerele?

I. M. în R. (nr. foii 1719). Adevărat, în 2 Septembrie 1927 am primit dela DV. 200 Lei, din cari am scris 180 Lei abonament pe 1927, iar 20 am trecut în restanța pe anul 1925 când nu s'a plătit nimic din abonament. În 1925 prețul abonamentului era 120 Lei, deci mai aveți de trimis 100 Lei, nu 120, cum s'a scris din greșală de penă.

Nyergeș Ștefan, S. Am primit 200 lei, din cari 60 am trecut la datoria de pe 1927, iar 140 la abonament pe 1928. Mai restată deci cu 40 lei pe 1928.

Moldovan Ana, T. Am primit 180 lei, din cari 120 am trecut la datoria de pe 1927, iar 60 la abonament pe 1928. Mai datorată deci 120 lei.

Comșa Victor, P. Din cei 300 lei primiți, 150 lei i-am trecut în datoria de pe 1926, 150 în cea de pe 1927. Mai restată 30 lei pe 1927 și 180 lei pe 1928.

Lazoe Ștefan, C. Din 450 lei primiți, am achitat în datoria pe 1926 60 lei, pe 1925 120 lei, pe 1926 150 lei, și pe 1927 120 lei=450 lei. Mai restată pe 1927 cu 60 lei, iar pe 1928 în 180 lei.

Preot Petru V. Șireagu, V. Am achitat datoria abonamentului pe 1927 lei 135, pe 1928 lei 17; trimiterea recomandată a calendarului preoțesc costă 48 lei=200 lei. Mai restată pe 1928 cu 163 lei.

Vica Hodárnău, Tătărlău. Bani, adică 100 Lei, i-am primit în 12 Decembrie și i-am scris la 1927. Foia noi o tritem regulat Joia. Scrie-ne acum în ce zi căpătați foia, că de-o fi plânsoare facem arătare la locurile cuvenite.

Lădaș Antonie, Bărzava. Am primit scrisoarea și cu plata mai așteptăm până și-o ajută Dumnezeu să faci rând și pentru noi. Când ne trimiteți bani pe 1928 să nu uitați restanța de 30 lei pe 1927.

Ioan Sas, Ațel. Noi n'am primit încă nici un ban pentru foia în numele D-Tale. Cei 200 lei, pe cari scrii că i-ai trimis prin luna August, încă nu i-am primit.

Dni Leontin Micheșiu, inv. diriginte. Mulțumim pentru frumoasele cuvinte, Gazeta Vă merge. Foia »Calea Vieții« nu mai are. Biblioteca »Se face lumină«, să-o cereți dela Lugoj, Episcopie.

On. Grigore Hampu, preot. Am primit în ziua de 31.XII suma de Lei 180; abonamentul pe 1927 achitat.

Ioan Roiban, Dumbrăvioara. Dela noi gazetele merg pe adresa Mura mică, Dumbrăvioara. Așa au mers totdeauna.

George Togi, B. V. nr. foii 4636. Bani trimiși, în Noembrie i-am primit, adică 180 lei și foia de-atunci încoace am trimis-o și o tritem regulat. Cu toate acestea, azi în 23 Ianuarie V'am trimis sub o fășie toți numerii dela 18 Decembrie până acum. Fiți cu grijă la poșta din comuna DV., nu cumva e pe acolo cineva, care vă ciordește gazeta? Dacă aflați hoțul, scrieți-ne să-i facem noi un pic de bucluc, săi treacă poșta a mai ciordi.

Către Cooperatori. Facem apel către cetitorii noștri cooperatori ca să ne trimită câte o scurtă dare de seamă a adunărilor generale a băncilor populare și a cooperativelor, arătând pe scurt și starea băncii sau a cooperativei, adică: data înființării, numărul membrilor, capitalul subscris și vărsat, fonduri la băncile populare se va aminti: răspunderea membrilor e nelimitată (sistem Riffeisen) sau limitată, suma depunerilor spre fructificare, suma împrumuturilor date membrilor; la cooperative se va nota: ce fel de afaceri face coop. vânzările, adică suma totală încasată în bani din mărfuri; bine înțeles la fiecare se va comunica rezultatul adică profitul, câștigul net. Asemenea că banca și cooperativa ce au făcut pentru cultura sătenilor (are bibliotecă, e abonată la gazete, are sală culturală, a aranjat vre'o serbare cu teatru, a ajutat cu sume școala, biserica etc.)

Redactor responsabil: IULIU MAIOR.

PRIMĂRIA COMUNEI BROȘTENI

Nr. 56—1928.

Publicațiune

Se aduce la cunoștință publică, că căruciuma comunei Broșteni se va exaranda prin licitație publică ce se va ținea în ziua de 20 Februarie 1928 ora 11 la primăria comunală, pe timp de 3 ani (trei ani), începând dela 1 Martie 1928 până la 31 Decembrie 1930.

Prețul de strigare va fi de 13.350 Lei — Licitanții vor depune vadiul de 10%, din prețul strigării.

Condițiunile mai detaliate de licitație se pot vedea la Primăria comunală din Broșteni.

Licitația va fi ținută în conformitate cu art. 72—83 din legea contabilității publice.

Broșteni la 10 Ianuarie 1928.

Notar: Cornel Tutela Primar: Ioan Mărginean

Pentru 1200 L. primiți 10.000 L.

asigurând persoana bătrână la Societatea de Asigurări „America” în Turda

Cereți prospecte gratuit
Căutam agenți și reprezentanți în toată țara.
(440) 1—4 Dăm provizii mari.

Nr. 627—1927.

Publicație de licitație.

Subsemnatul Portărel prin această publică că în baza deciziei Nr. G. 3559—1927 a judecătoriei de ocol din Blaj în favorul reclamantului Izsak Löb repr. prin avocatul Dr. Damaschin Flitter pentru încasarea creanței de 14200 Lei — bani și acc. fixează termen pe ziua de 4 Februarie 1928 orele 12 a. m. la fața locului în comuna Proștea-mare Nr. — unde se vor vinde prin licitațiune publică judiciară și anume: Mașină de cusut, sură, teasc, coșuri și altele, în valoare de 26,200 Lei.

In caz de nevoie și sub prețul de estimare.

Dumbrăveni, la 18 Decembrie 1927.

NICULAE BACIU
portărel.

(438) 1—1

Nr. 1232—1927.

Publicație de licitație.

Subsemnatul Portărel prin această publică, că în baza deciziei Nr. G. 3347—1926 a judecătoriei de ocol din Blaj în favorul reclamantului Dr. Ludovic Enyedi repr. prin avocatul Dr. Ludovic Enyedi, pentru încasarea creanței de 450 lei — bani și acc. fixează termen de licitație pe ziua de 3 Februarie 1928 orele 3 p. m. la fața locului în com. Spătae Nr. — unde se vor vinde prin licitațiune publică judiciară și anume: două iepe în valoare de 12000 lei.

In caz de nevoie și sub prețul de estimare.

Dumbrăveni, la 17 Decembrie 1927.

NICULAE BACIU
portărel.

(446) 1—1

Nr. 397—1927.

Publicație de licitație.

Subsemnatul Portărel prin această publică că în baza deciziei No. G. 1863—1927 a judecătoriei de ocol din Blaj în favorul reclamantului Maurițiu Pollak repr. prin avocatul Dr. Ludovic Enyedi pentru încasarea creanței de 2040 Lei — bani și acc. se fixează termen de licitație pe ziua de 31 Ianuarie 1928 orele 4 p. m. la fața locului în comuna Bucerdea grănoasă No. — unde se vor vinde prin licitație publică judiciară și anume: O Iapă roșie în valoare de 10,000 Lei.

In caz de nevoie și sub prețul de estimare.

Dumbrăveni, la 17 Decembrie 1927.

(444) 1—1

NICULAE BACIU
Portărel

Nr. 733—1927.

Publicație de licitație

Subsemnatul Părtărel prin această publică că în baza deciziei No. G. 2457—1927 a judecătoriei de ocol din Blaj în favorul reclamantului Simion Tozm repr. prin avocatul Dr. Ludovic Enyedi pentru încasarea creanței de 517 Lei — bani și acc. se fixează termen de licitație pe ziua de 31 Ianuarie 1928 orele 1 p. m. la fața locului în comuna Bucerdea grănoasă No. — unde se vor vinde prin licitațiune publică judiciară și anume: Trăsură, seroafă cu porcei și altele în valoare de 6800 L.

In caz de nevoie și sub prețul de estimare.

Dumbrăveni, la 16 Decembrie 1927.

(445) 1—1

NICULAE BACIU
portărel

Administrația centrală capitulară — Blaj

Nr. 49—1928.

Lemne de vânzare

Administrația centrală capitulară din Blaj jud. Târnava-mică, vinde, prin licitație cu oferte închise, 2654 metri șteri lemne focale de fag, calitatea I, cari lemne se află în pădurea **fundatiunii Andrei Frâncu comuna Bozaș**, 4 km. depărtare de la Ileanda, j. Someș.

Terminul 5 Februarie 1928 orele 12 din zi. Deodată cu ofertele se va depune și o garanță de 5% a prețului oferit, în numerar, sau scrisori de garanță.

Condițiuni de plată: jumătate din preț la aprobarea licitației din partea Venerabilului Capitu mitropolitan, cealaltă jumătate cel mult până la 30 Iunie 1928.

Ofertele și garanța se vor trimite Administrației c. capitulare din Blaj.

Blaj, 18 Ianuarie 1928.

Dr. Ambroziu Cheșianu
administrator capitular

(437) 2-2

Dr. Virgil V. Baican

fost asistent la Clinica Medicală și la Clinica Neurologică din Cluj, medic arhidiecezan

și-a început consultațiunile în boale interne și nervoase

Instalație de Roentgen

BLAJ, Piața Inocențiu Mien Clain (lângă Administrația Centrală Capitulară).

(430) 4—5

De vânzare

Casă nouă

cu teritor de 1 jug. și 3 sferturi, strada I. M. Moldovan.

Informațiuni la

(443) 1—2

ALEXANDRU BELA

□ □ RECLAMA □ □

: este sufletul comerțului ::

Mașini de freerat**Tractoare****Motoare Diesel****Mașini de moară**

Prețuri de fabrică originale — Condițiuni de plată favorabile
Soc. An. Română pentru comerțul de Mașini Agricole.

Telefon: 151.

CLUJ, str. Reg. Maria 45.

Telegrame: Locomobil.

Publicațiune.

In comuna Crăciunelul de jos, este de vânzare o moară cu două pietre, cu motor Ganz de 25 H. P. și o scărmanătoare de lână cu lup cu tot.

Toate aproape nouă.

Informațiuni la

ȘTEFAN DRAGOȘIU senior
BLAJ

(431) 3—3

Teatrale:

„Un traiu domnesc“ comedie originală într'un act, Pag. 24, format mare, hârtie velină. Prețul 20 lei.

Acei stimați cetitori cari doresc să se aboneze la această broșură, sunt rugați a trimite cu reîntoarcerea poștei prețul, la adresa autorului:

Emanoil Suciu, inv. dir.
Pelișor (Măgărei) p. Bărgăniș
jud. Târnava-mare.

(441) 1—1

Moară de vânzare

In ziua de 1 Februarie 1928, se vinde PRIN LICITAȚIE, o moară cu două scaune, mânăta cu motor de 25 HP. cu păcură, în comuna CISTEIUL ROMÂN poșta Blaj.

(442) 1—1

Popa Gligor

Numai ADEVARATUL

DISTOL

vindecă sigur

GALBEAZA

la oi și vite mari

Numele „Distol“ este imprimat pe fiecare bucată originală

Feriți-vă de imitațiuni!

De vânzare la Farmacii și Drogerii

Depozit pentru Ardeal:

Drogeria

Francisc Gergely

succesor

Cluj, Piața Unirii 21

(421) 3—10

(257) 6—?